“Tja, dat vind ik echt helemaal niks”, zeg ik tegen de jongedame achter de kassa van de Appie Heijn, op de simpele vraag of ik spaarzegels voor de nieuwe actie wil hebben. Dat is me teveel gedoe. Een papieren portemoniksje bewaren en daar moet ik iets opplakken en als die vol heb krijg ik korting op producten, die ik niet wil hebben.. of ik krijg een euro of, nou geen idee… te ingewikkeld. Doe mij maar een Wuppie, of een Smurf.

Ik heb niets aan zo’n blauwe of pluizige vriend, maar op een één of andere manier moet ik daar aan meedoen. En ga nog extra inkopen doen ook. Maar dat geleur met zo’n spaarkaart is niets voor mij. Ook die vorige actie met die coupons voor een pak Huismerk ijs –of wasmiddel was niet aan mij besteed. Ik had nog wel een week daarvoor de koffiepadjes gratis gescoord. Dat dan weer wel. Ik voel me verwend omdat ik weiger iets simpels te doen voor een beetje geld.

Een week of wat terug stond er een echtpaar voor me in de rij die de laatste één Euro acht niet kon afrekenen op een totaal van 3 euro en een beetje.. Er werden nog twee stuivers gevonden in de jaszakken, maar de laatste euro werd problematisch. Wat volgde was een tragisch toneelspel. Er kwamen vijf pasjes voorbij, maar nergens stond meer wat op. En bij ieder pasje viel het echtbaar stijl achterover van verbazing. Want hoe kan dat nou en er was zeker iets niet goed was. Of was de PIN-automaat soms kapot..? Er was zeker iets niet goed en iedereen in de rij wist ‘t.

Einde van de maand en echt al het geld was op. Tot die laatste twee stuivers aan toe. “Zal ik het even voorschieten”, vroeg ik in een bui tussen ongeduld en reddende engel. “Maar misschien zien we u nooit meer”, zei de man “en dan mist u uw geld”. “Dan geef ik u deze euro”, zei ik, “en als u ook een keer iemand tegenkomt die een euro tekort komt, geeft u die deze euro door. En als iedereen dat doet komt er een moment dat iemand mij even uit de brand helpt” Een hele mooie oplossing, vond het echtpaar.

"Geef die zegeltjes toch maar”, zeg ik als de la van de kassa net dicht gaat. Ik pak je zegeltjes aan en geef ze aan de mevrouw voor mij, die nog bezig is drie enorme tassen te vullen. “Nou, als iedereen nou even doet zoals deze aardige meneer dan is mijn kaart zo vol en dat is toch mooi meegenomen”, lacht ze, “zo’n kaart is toch veel nuttiger dan zo’n stomme Wuppie vind u niet?”.”Ja”, zeg ik, “U heeft gelijk…"